

(Прес, 09.09.2009)

У понедељак је био рођендан Драгану Јочићу, напунио је 49 година. Да, то је онај Јочић, бивши министар полиције у време Коштуничине владе, који се, ево, годину и осам месец опоравља од тешке повреде кичме коју је задобио у саобраћајном удесу. Да, то је онај који је први стегао петљу да удари по мафијашима и организованом криминалу у Србији.

Има оних који се сећају да је управо он кренуо на Станка Цанета Суботића, за кога тек сад причају шта је радио, колико је радио и шта све може да уради. Као човек кроз ког тече црногорска крв, први је схватио и каква опасност Србији прети од мафије са адресом у Подгорици.

Док је био министар, у затвор су једна за другом одлазиле групе криминалаца: стечајна, професорска, друмска и још десетине мафија, с којима се судство после спрдало и попуштало на слободу. Добро је што се та пракса полако наставља. Јочић је онај коме се предао Милорад Улемек Легија, кога су се многи плашили у време постпетооктобарске власти и коме демократска власт ни дан-данас није успела да заврши суђење за убиство премијера Зорана Ђинђића. Али су му замерали да процедура предаје није била добра и да би Легију требало да пусте на слободу, па да га поново јуре како би све било по правилима. Неки су причали и да је имао тајни договор са Легијом... Улемек је и даље иза браве.

На свако хапшење слао је камеру да слика криминалце не да би им кршио људска права, већ да би показао како ће да заврши онај ко помисли да без казне може да крши закон! Од судије Кљајевића с лисицма, до Џајића у кавезу! У његово време криминалци су поново почели да се плаше полицајаца. И Драгана су се плашили! У страху су живели они који нису знали колико зна.

Увек је био ту да реши проблем. Кад његови у ДСС-у претерају од бусања у груди, он је био ту да их спусти на земљу и покаже где им је место. И кад његове политичке комшије из ДС-а помисле да су богодане, знао је да им заврне уши и отвори очи. Сада то нема

Добар човек

Пише: Светомир Марјановић
среда, 09 септембар 2009 13:49

ко да ради, а он је радио јер је веровао да је Србија спокојна само кад су Коштуница и Тадић један поред другог.

Правио је и грешке. Ко није?

И зашто све ово пишем? Да не бисмо заборавили шта је за све нас и нашу земљу урадио један добар човек. Јер смо у заборављању добрих људи јако познати.